

ботникът иска да изтегли 404 лева. Смѣта се задълженъ да остави нѣщичко у своята благодетелка кооперацията.

— Навѣрно ще заловите собствена работа и затова искате паритѣ? пита го касиерътъ.

— Не, отговаря той — ей-тъй трѣбватъ ми пари,

— Добре. Нали знаете, че трѣбва да подадете за това заявление?

— Да, разбира се, азъ дойдохъ да подамъ заявление. Нуждни ми сж пари.

— Прекрасно, отговаря му касиерътъ — ние искаме заявление, когато нѣмаме свободни пари. Сега може и безъ заявление.

Работникътъ получава паритѣ и отива у дома, като мисли, че ги е надхитрилъ.

Следъ година и половина сж-щиятъ тоя работникъ донася паритѣ обратно. До тогава той ги държалъ у дома си въ единъ чорапъ, губейки лихвитѣ.

Той самъ разказалъ, защо взелъ паритѣ отъ дружеството. Научили го били, че то ще пропадне. Сега той разказва на всичкитѣ си другари за случилото се и не може да се намѣри човѣкъ, който повече отъ него да се довървява на дружеството....

Явява се една жена. И тя поисква своитѣ пари обратно. Веднага ѝ ги предлагатъ. Тя отказва да ги вземе. Тя поискала своя влогъ, защото ѝ казвали, че не ще може да го получи. Когато видѣла, че говореното не е вѣрно, отказала да вземе паритѣ.

Друга жена имала влогъ 1260 лева, спестенъ отъ печалби. Казали ѝ, че дружеството ще се провали.

— Добре, отговорила тя, — нека се провали. Азъ внесохъ въ него всичко на всичко единъ шилингъ (1'26 лв. зл.). Сега имамъ въ него петдесетъ лири (1260 лв. зл.). Ако то се провали, ще изгубя свои пари, а не чужди.

Отъ вложителитѣ уплахата се разпространява между търговцитѣ. Между тѣхъ тя продължава по-дълго.

Въ това време купуваното за мелницата жито се плащало седмично. Еднажъ закупвачътъ не платилъ на единъ житаръ-търговецъ. Околнитѣ мелничари казали на тоя житаръ, че дружеството било въ несъстоятелностъ. И самъ той, може би, е билъ увѣренъ въ това. Той се качва на трена и се отправя за Рочдалъ — право въ дружеството. Поискалъ да му платятъ паритѣ. Помолили го спокойно да си представи смѣтката и незабавно му изплатили. Следъ това го замолили: ако знае нѣкой да има да взема отъ дружеството, да бжде тѣй любезенъ и го прати да му се изплати.

Житарътъ останалъ смаянъ. Той нито разчиталъ, че ще му се плати, нито очаквалъ да бжде натоваренъ съ такава особена поржчка. И винаги следъ това съжалявалъ, че послушалъ хората и предприелъ това злополучно пжтуване.